

Selena en Samuel

Berkeley, San Salvador, september 2020

Wekelijks sprak Selena via Zoom met Samuel om op de hoogte te blijven van Anita's situatie. Vaak dwaalden ze aan het eind van het gesprek af en was het uurtje niet genoeg, zodat ze soms voor de volgende dag weer afspraken. Ze hadden veel te bespreken over Anita, over haar vooruitgang in het kleine gezin waar ze terecht was gekomen, over haar schoolwerk, de oogspecialist in Stanford die haar na de pandemie zou behandelen en hoe ze een beetje zwaarder was geworden, ook al had ze nog steeds geen eetlust. Samuel gedroeg zich als een dolgelukkige grootvader, hij vertelde onbeduidende anekdotes over de omgang van het meisje met Leticia, Paco of Panchito en hij liet haar luisteren terwijl ze pianospeelde. Hij zei dat zijn leerlinge zo'n goed gehoor had en dat ze zo graag studeerde, dat ze wel concertpianiste kon worden; er waren verschillende beroemde blinde pianisten, zelfs een Japanse jongen naar wie Anita onvermoeibaar luisterde op YouTube. Ze kon de klank van ieder instrument in een orkest herkennen en ze leerde ook jazz al waarderen.

Soms kwam Frank Angileri ook op Zoom om hen bij te praten over de juridische aspecten. Hij moest snel en zonder hulp werken. De verdedigers van de minderjarigen stonden vaak tegenover rechters die niet in staat waren hen als kinderen te zien, die van mening waren dat ze, als ze alleen

I
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

kwamen of van hun familie werden gescheiden, het verdienen om als criminelen te worden behandeld: ze hadden de wet overtreden. Frank was altijd optimistisch; hij liet zich niet intimideren, hij werd juist enthousiast van de obstakels in de wet. Het was zijn plan om Anita permanent in de Verenigde Staten te laten blijven. Als haar moeder niet werd gevonden, zou hij proberen een verblijfsvergunning te krijgen, de zogeheten Green Card, aangezien Anita kon worden bestempeld als achtergelaten minderjarige. Dat zou twee of drie jaar duren. Wanneer ze konden aantonen dat de moeder was overleden, zou ze zeker asiel krijgen en dan kon Leticia haar na verloop van tijd adopteren. Geduld, raadde Angileri aan, de bureaucratie was lastig en traag.

De oude man wachtte gespannen als een vriendje op de afspraak met Selena. Dat wekelijkse gesprek was onmogelijk geweest in normale tijden, omdat ze in Arizona woonde. Maar door de pandemie konden ze via een scherm met elkaar praten alsof ze in dezelfde ruimte zaten, ze dronken zelfs samen thee, zij op haar kantoor en hij in zijn werkkamer. Samuel nam aan dat hij de jonge vrouw niet te veel verveelde, aangezien ze regelmatig van het onderwerp Anita afdwaalde en hem over haar leven vertelde, over haar vreemde vrouwenfamilie, die hij graag zou willen leren kennen, over haar problemen op het werk en haar liefdesrelatie. Zo duidelijk als ze was over haar professionele doelen, zo gekweld door onzekerheid was ze als het ging om haar gevoelens.

‘U bent de vader die ik had willen hebben,’ zei ze hem op een keer.

‘Laten we zeggen dat ik eerder je grootvader had kunnen zijn. In werkelijkheid ben ik geen goede vader voor mijn dochter en geen goede grootvader voor mijn kleinzoon. Dat drukt op mijn gemoed.’

Selena vertelde Samuel over Milosz Dudek, hoe hij in de oorlogen in Irak en Afghanistan de rang van sergeant kreeg, maar er gedesillustreerd uit terugkeerde, overtuigd van de nutteloosheid van de Amerikaanse bezetting in die landen. Zijn ervaring in het leger veranderde zijn persoonlijkheid en vervreemde hem van zijn vader, wiens opvliegende karakter hem in zijn jeugd angst had ingeboezemd en in zijn puberteit had overweldigd. Hij ging niet meer in de buurt van zijn familie in Chicago wonen en bezocht hen alleen nog bij speciale gelegenheden; hij miste ook de Poolse gemeenschap niet waarin hij was opgegroeid. Hij had het uiterlijk van een gladiator, was gedreven in zijn werk en enigszins ouderwets rechtschapen op het punt van zijn geloof in God, vaderland en familie, maar de karaktertrek die Selena het meest aantrok, was zijn romantische ziel. Ze hadden elkaar leren kennen toen hij uit dienst kwam en zij net de middelbare school had afgemaakt. Hij was een man die gehard door de militaire dienst als vrachtwagenchauffeur aan zijn burgerlijke leven begon en zij was een door de Durán-vrouwen verwend meisje dat nauwelijks nog haar neus buiten haar huis en haar school had gestoken.

Toen hij haar leerde kennen dacht Milosz, en dat bleef hij een paar jaar denken, dat hij haar kon vormen, haar kon helpen volwassen te worden en haar in het leven kon sturen; hij had meteen willen trouwen, maar zij wilde eerst studeren. Hij had geen hogere opleiding gevolgd en de paar werkende vrouwen die hij kende, stelden hem niet op zijn gemak, hij voelde zich minderwaardig. Hij vond het niet nodig dat Selena een baan had, aangezien ze in de toekomst echtgenote en moeder zou zijn, maar ze schreef zich in voor de studie maatschappelijk werk zonder zijn mening te vragen en toen hij haar die wilde geven, lachte ze hem uit. ‘Je bent een holbewoner, Milosz. Daarom houd ik van je, omdat je een pro-

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

ject bent,’ zei ze vrolijk. Het project van Selena bestond erin dat ze hem zou veranderen en na verloop van tijd slaagde ze daar grotendeels in. Het project van Milosz verflauwde echter gaandeweg omdat ze weinig aanleg bleek te hebben voor huiselijkheid.

‘Ik weet niet waarom hij van me houdt,’ biechtte Selena op aan Samuel. ‘Hij is secuur, ordelijk, punctueel, doodsbang voor ziektekiemen, wast de sla met zeep, kan niet tegen verspilling, onduidelijkheid en overdaad. Hij laat zich leiden door roosters, afstanden en routines. Terwijl ik bij de dag leef, alles achter me laat slingeren en de deuren openlaat, ik heb geen idee hoeveel geld er in mijn portemonnee zit, ik raak mijn sleutels kwijt... Nou ja, ik ben een ramp.’

Selena had niets tegen Samuel gezegd over haar liefdesverhouding met Frank. Ze voelde zich verward en beschaamd omdat ze Milosz bedroog. Frank wist dat ze met Milosz was verloofd, hij had de ring aan haar vinger gezien, maar hij zei dat ze vrij was zolang ze nog niet was getrouwd en hij verleende zichzelf het recht om haar te veroveren. Dat ze het huwelijk al zo veel jaar had uitgesteld, kwam doordat ze niet verliefd was, dacht hij. Net als het overige personeel op het advocatenkantoor zat hij vanaf maart thuis door de pandemie en werkte hij vanuit zijn appartement. De lopende zaken werden opgeschort, omdat de rechtbanken gesloten waren. Hij kon ook niet verder met het proces van Anita Díaz. Door die maanden van opsluiting, die langer duurden dan iedereen had verwacht, moest hij zijn leven omgooien. Frank miste de restaurants en cafés, de reisjes, de sportschool en de tenniswedstrijden, maar hij miste vooral dat hij niet bij Selena kon zijn. Hij had gehoopt met haar te gaan samenwonen, maar die plannen kon hij vergeten. Hij moest wachten. Met Selena had hij Zoom-afspraken en hij stuurde haar verschillende cadeautjes, van boeken en bloemen tot een abonnement op

een ketogene-maaltijdservice, die dagelijks een maaltijd bij haar appartement in Nogales afleverde.

Vliegreizen waren beperkt en gevaarlijk, maar in juni had Frank de scheiding niet langer kunnen verdragen en was hij haar gaan opzoeken. Hij huurde een auto en een kampeeruitrusting, haalde haar op en ging met haar een weekend naar het park bij Patagonia Lake. Hoewel het zomer was, was er geen enkele toerist en alles bleef dicht, wat hij zag als een voordeeltje voor die korte huwelijksreis die hij had bedacht. Hij had zich voorgenomen die paar dagen te gebruiken om Selena te bewijzen dat ze niet zonder hem kon. Hij had praktisch geen kampeerervaring, maar gedreven door de liefde wist hij tijdens dat uitstapje al improviserend bijna zijn doel te bereiken. Hij dacht dat als hij drie dagen langer had gehad, hij Selena had kunnen overhalen om alles achter zich te laten, haar baan op te zeggen en tijdens de pandemie bij hem in San Francisco te komen. Hij had toekomstplannen; hij zou de universiteit betalen zodat ze zonder studieschuld haar rechtenstudie kon afmaken en als ze afstudeerde, zou hij zich als zelfstandig advocaat vestigen. Hij zag de vergulde letters op de deur al voor zich: ANGILERI EN DURÁN, ADVOCATEN.

Ondertussen was Milosz gewoon blijven rijden, zonder een flauw vermoeden van Frank Angileri's bestaan of van diens rol in het leven van zijn verloofde. Bij veel van zijn collega's en in de conservatievere steden waar hij moest stoppen, leefde de overtuiging dat het virus een complot was van de oppositie. Het mondkapje kreeg een politieke lading. Milosz gebruikte dat van hem altijd, zelfs met het risico voor gek te worden uitgemaakt. Zijn angst voor ziektekiemen en ziektes werd erger, hij desinfecteerde zijn handen en alles wat bij hem in de buurt kwam. Omdat hij niet kon garanderen dat hijzelf niemand zou besmetten, stopte hij met zijn bezoe-

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

ken aan het huis van de Duráns en aan Selena, maar hij belde haar doorlopend op om te zeggen dat hij haar aanbad en de minuten telde dat hij haar weer kon zien. Hij vroeg haar ook waar ze was en wat ze deed. Als die aandacht van Frank was gekomen, had Selena het kunnen waarderen als bewijs van zijn liefde, maar nu die van Milosz kwam, irriteerde het haar als een bewijs van wantrouwen. Hij had alle reden om haar te wantrouwen, dacht ze, beschaamd vanwege haar bedrog.

‘Ik houd veel van Milosz, hij is hondstrouw,’ bekende ze aan Samuel. ‘Hij heeft al heel lang op me gewacht. Milosz heeft geen twijfels, voor hem is het leven simpel, houd je gewoon aan de basisregels van het fatsoen.’

‘Wat vindt hij van uw werk met de kinderen?’ vroeg Samuel.

‘Hij zegt dat het een probleem is van de regering en dat we geen miljoenen migranten kunnen toelaten, we moeten ons land en onze waarden beschermen. Maar hij begrijpt dat het afschuwelijk is om kinderen bij hun ouders weg te halen, hij kan zich niet voorstellen wat hij zou doen als ze een kind bij hem weg zouden halen. Hij zegt dat dat absoluut on-Amerikaans is.’

‘Hij vergist zich, het is Amerikaanser dan hij denkt, Selena. Van de slaven werden de kinderen afgepakt en verkocht. Bij de Amerikaanse stammen namen ze de kinderen af om ze te ‘civiliseren’ in afschrikwekkende staatsweeshuizen. Duizenden van die kinderen stierven aan besmettelijke ziektes en ondervoeding, er zijn niet eens graven met hun namen.’

‘Dat is waar, Samuel. Hier tellen kinderen alleen mee als ze blank zijn.’

Samuel wist dat er iets was gebeurd tussen Selena en Frank Angileri tijdens de reis die ze in februari hadden gemaakt,

maanden voordat ze Anita bij hem hadden gebracht. Ze had hem er weinig over verteld, maar hij hoefde twee plus twee maar bij elkaar op te tellen om te raden wat ze nog verzwegen. Al had hij ze nooit persoonlijk samen gezien, alleen via Zoom bij zeldzame gelegenheden, toch vond hij het normaal dat Frank verliefd op haar was; Selena's aantrekkingskracht was net zo sterk als de zwaartekracht.

'Het moet heerlijk zijn om één enkele liefde te hebben, zoals u had, Samuel,' zei ze hem op een keer.

'Hoeveel liefdes hebt u gehad?' vroeg hij haar.

'Milosz is mijn enige vriendje geweest, zoals ik u al vertelde. We zouden in april trouwen, maar toen kwam COVID-19 en is de bruiloft uitgesteld. Hij heeft me een ultimatum gesteld: of we trouwen als er een vaccin is en de pandemie voorbij is, of we zien elkaar nooit meer. Hij zegt dat hij niet kan blijven wachten, hij wil een gezin, hij wil kinderen.'

'En u, wat hebt u besloten?'

'Ik weet niet of ik wil trouwen, Samuel. Ik ben nog niet aan kinderen toe, ik wil studeren en blijven werken. Het huwelijk is een verbintenis voor altijd, dat is heel lang, vindt u niet?'

'Dat is het, maar als u verliefd zou zijn, zou u zo niet denken.'

'Dan ben ik misschien niet verliefd.'

'Niet genoeg. Hoe zou u zich voelen zonder Milosz?' vroeg Samuel.

'Heel verdrietig, hij is de beste man ter wereld...'

'Maar u zou zich niet alleen voelen, toch?'

'Nee.'

'Dat begrijp ik. Er is een andere man, daarom bent u in de war.'

'Ja...'

'Wat biedt die andere man u, Selena?'